

kert ogsaa til Ruhrdistriktet. Vort andet Broderland Sverige har stadig helt lukket baade for dansk Kvæg og dansk Kød. Men efter som normale Forhold indtræder i Verden, og Produktionen kommer til at gaa sin Gang, og Landene bedre selv vil kunne forsyne sig med det nødvendige Kød, tror jeg, vi vil faa vanskeligere og vanskeligere ved at komme ind paa Markederne, hvis der vedblivende kan henvises til, at vi af og til har Tilfælde af Mund- og Klovesyge heroppe, og de Tab, som vil fremkomme ved disse Vanskeligheder ved at komme ind paa Markederne, vil jeg regne for langt, langt større end de direkte Tab, som Sygdommen i og for sig forvolder Landmændene. Jeg nævnte ikke før England, men jeg skal dog gøre opmærksom paa, at i det sidste Aars Tid er der udført ret betydelige Mængder godt Kød til England. Nu meddeles det, at Kanada har faaet Tilladelse til at indføre levende Kvæg til England, og det giver jo Kanada et stort Overtag i Konkurrencen med os, men det har Kanada vist ogsaa arbejdet paa i over 20 Aar, og jeg har hørt sige, at Kanada i al den Tid ikke har haft Mund- og Klovesyge. Naar der nu aabnes for levende Kvæg fra Kanada, er det vel et Hensyn, England mener at skyldes en trofast Koloni. Jeg maa altsaa under Hensyn til de Vanskeligheder, som vi kan forudse, anse det for at være overordentlig vigtigt og en stærkt paakrævet Opgave for os at faa denne Sygdom udryddet her i Landet, og intet Middel, som er overkommeligt, maa lades ubrugt. De 60 Mill. Kr., som vi faar ind ved Salget af Kreaturer og Kød, er dog en Indtægtspost, som man ikke kan lade haant om.

Min Mening med disse Udtalelser er at slaa til Lyd for en radikalere Fremgangsmaade ved Bekæmpelsen af Sygdommen end den, der hidtil er anvendt. Sverige er, saavidt jeg ved, fri for Sygdommen og har naaet dette ved en systematisk Nedslagtning af de angrebne Besætninger. Her hjemme har vi ogsaa af og til slaaet Besætninger ned, men i Almindelighed paa den Maade, at de sunde Dyr er blevet begravet sammen med de syge Dyr. Min Betragtning er nu følgende, og det er en Anskuelse, jeg længe har haft, og som er blevet bestyrket ved de Tilfælde, som i den sidste Tid er forekommet paa Aalborg-Eggen, idet det er fuldkommen klart, at Smitten her er kommet med Kvæg, især Køer fra Sønderjylland, der er blevet solgt til Landmænd, som driver Kvægbrug paa den Maade, at de hurtigt omsætter deres Besætninger. Smittens Vej er ganske

aabenbar og klar, den kan spores fra Aalborg Marked, hvor disse Kreaturer er blevet solgt, ud til de forskellige Gaarde i Nærheden af Aalborg. Jeg vil indskyde den Bemærkning, at de enkelte Tilfælde, vi før har haft i Aalborg Amt, har kunnet føres tilbage til Dyr, der enten er kommet Syd fra eller fra Øerne; det er Dyr fra Besætninger, som har overstaaet Sygdommen, men som dog er i Stand til at smitte sunde Besætninger, naar de føres ind i disse. Det vil altsaa sige, at en Besætning, der har overstaaet Sygdommen og er frigivet, alligevel kan være et Smittecentrum, saa at Dyr derfra kan føre Smitten med sig, naar de sendes andre Steder hen og kommer ind i sunde Besætninger. Det ytrer sig naturligvis værst i Egne, hvor der handles meget, og mindre i Egne, hvor man holder Malkekvægbesætninger og skifter meget lidt. Jeg mener, at saadanne Smittecentre maa undgaas, hvis vi skal blive Sygdommen kvit, og dertil er der efter min Mening kun det ene Middel: at slagte de Besætninger, som bliver smittet. Og er der Tilfælde, hvor Sygdommen er optraadt paa en særlig Maade, idet det har været noget, før Dyrslægen kunde blive klar over Sygdommen, saaledes at Besætningen er blevet genneminficeret og alle Dyr angrebet, mener jeg, at en saadan Besætning bør staa ganske rolig, til den er kommet over Sygdommen, og saa køres ind til Slagtehuset og slagtes paa almindelig Vis, og Kødets sælges. Det er jo nemt i vor Tid, da man har saa mange Lastautomobiler indrettet til Kreaturtransport, det er slet ikke besværligt at køre en Besætning ind til Slagtehuset. Er man derimod straks klar over Sygdommen, saa at det kun er faa Dyr, der er blevet smittet, mener jeg, at man straks bør køre de Dyr, som endnu ikke er blevet angrebet, ind til Slagtning paa Slagtehuset, og er der saa et nævneværdigt Antal tilbage, som er angrebet, maa de staa, indtil de har overstaaet Sygdommen, og derefter slagtes og Kødets sælges. Ved en saadan Fremgangsmaade vil Bekostningen for Staten blive overkommelig. Tabet vil jo noget rette sig efter Omstændighederne, men jeg vil anslaa det til gennemsnitlig 100 Kr. pr. Kreatur. Et Stykke Kvæg, der er 400 Kr. værd, vil jeg antage der tabes en 100 Kr. paa, det kan være mere eller mindre efter Forholdene. Ved denne Fremgangsmaade er Smitte-spredning ved Salg af Dyr fra saadanne Besætninger umuliggjort. Der er nemlig det kedelige ved den nuværende Ordning, at naar en Besætning er kureret og har staaet